

ו. ביאנקי

בתים ביער

צייר מ. מיצ'ורין

גבוה מעל הצוק הסלעי סנוניות סלע צעירות התעופפו הנה והנה, רודפות זו את זו, שורקות ומצפצפות. הן משחקות תופסת באוויר. סנונית קטנה אחת הייתה כל כך מהירה שהציפורים האחרות לא יכלו להשיג אותה. היא תמיד ידעה להתחמק, לעוף הצדה. אם מי ניסה להגיע אליה, רדף אותה, היא עפה לצד זה או לצד אחר, למעלה או למטה, וכנפיה לא פסקו לנוע אפילו לרגע. פתאום בז הופיע בשמיים. רוח שרקה דרך נוצות של כנפיו המעוקמות. להקת הסנוניות נבהלה. הן התפזרו מיד, כל אחת עפה לכיוון אחר. תוך רגע כולן נעלמו.

"יהיה לך קשה למצוא את ביתך אם אינך יודעת איפה הוא. השמש תשקע בקרוב ואז יהיה חושך. אולי תלוני בבית שלי? קוראים לי חופמי ואני גר כאן קרוב."

חופמי רץ כמה צעדים והצביע במקורו הארוך. אז נד בראשו, התנדנד על רגליו הארוכות ואמר "כאן הבית שלי. בואי."
הסנונית הקטנה הסתכלה אך לא ראתה דבר הדומה לבית כלשהו. היא ראתה רק חול ואבנים קטנות.

הסנונית הקטנה לא הביטה אחורה כשהניעה את כנפיה. היא עפה מעל הנהר, ומעבר היער והאגם שמאחוריו.
בז היה אויב מסוכן מדי ולא טוב היה להימצא בקרבתו.
הסנונית הקטנה המשיכה לעוף עד שלא היה לה כוח לעוף יותר. אז הביטה אחורה. אף אחד לא רדף אותה. עכשיו הסתכלה סביב וראתה שהיא במקום זר. למטה זרם נהר, אך זה לא היה הנהר המוכר, זה היה אחד שהיא עוד לא ראתה מעולם.
הסנונית הקטנה התחילה לפחד. היא לא זכרה את הדרך חזרה הביתה ולא פלא. היא הייתה כה מפוחדת שלא ראתה כלל לאן היא עפה.
היה כבר אחר הצהריים ובקרוב ירד הערב. מה עליה לעשות?
היא ירדה לעץ, התיישבה על ענף והתחילה לבכות. ופתאום, למטה על החול הופיעה ציפור צהובה קטנה עם סרט שחור על צווארה.
הסנונית הקטנה שמחה לראות אותה. "אולי תגידי לי, בבקשה, איך אגיע הביתה?" אמרה.
"מאין את?"
"אינני יודעת."

יש לה בית עם רצפה. תוכלי ללון שם.
 "תודה לך." הסנונית הקטנה עפה אל החורשה. לא קשה היה למצוא את
 היונה ולבקש ללון אצלה.
 "בבקשה. אם את חושבת שיהיה לך נעים בביתי."
 אך למעשה זה לא היה בית אלא רק רצפה והיא מלאה חורים כמו נפה.
 היונה זרקה רק כמה זרדים במוצלב מעל הענפים.
 על הזרדים שכבו ביצים לבנות. אפשר היה לראות אותן מלמטה דרך
 החורים ברצפה.
 הסנונית הקטנה הופתעה. "הרי זו רק רצפה. לבית שלך אין קירות. איך
 תוכלי לישון כאן?"
 "אם את רוצה בית עם קירות, מוטב לך לנסות את המקום של הזהבן. אולי
 זה ימצא חן בעיניך."
 והיונה נתנה לה כתובת: הלבנה היפה ביותר שבחורשה.
 הסנונית הקטנה עפה אל חורשת הלבנה. כל העצים נראו לה יפים והיא
 חיפשה את ביתו של זהבן עד שראתה בית זעיר, נהדר, מחובר לענף קטן.

"אינך רואה? הנה, כאן איפה שהביצים מונחות."
 הסנונית הקטנה הבחינה בסוף בארבע ביצים מנומרות מונחות על
 החול בין האבנים.
 "מה קרה? ביתי לא נראה לך?"
 הסנונית הקטנה לא ידעה מה להגיד, כי אילו אמרה שזה לא בית בכלל,
 חופמי היה אולי מרגיש נפגע. לכן אמרה "אני לא רגילה לישון בשטח
 פתוח על חול קר שאין דבר המכסה אותו."
 "חבל. אז נסי את ביתה של היונה, שם בחורשת האורן.

הוא נראה נחמד, דומה לוורד עשוי מחתיכות קטנות של ניר אפור.
 "איזה בית קטן לזהבן הזה! אבל לא יהיה כאן מקום בשבילי" חשבה
 הסנונית הקטנה ובכל זאת החליטה לדפוק בעדינות בקיר הבית.
 ובאותו רגע נחיל דבורים כועסים יצא מהבית האפור הקטן. הם עפו
 סביבה וזמזמו ברוגז. היא פחדה שיעקצו אותה.
 הסנונית הקטנה ברחה מהם מהר כמה שרק יכלה ועפה דרך העלים
 הירוקים.
 ופתאום משהו זהוב ושחור עבר לידה. הסנונית הקטנה ראתה ציפור
 זהובה בעלת כנפיים שחורות שהתיישבה על ענף.
 "לאן את ממהרת סנונית קטנה" שאלה הציפור.
 "אני מחפשת את ביתו של הזהבן."
 "אני זהבן. הנה ביתי, כאן על ענפי הלבנה היפה."
 הסנונית הקטנה הסתכלה אך לא ראתה דבר מלבד עלים ירוקים וענפים
 לבנים של עץ הלבנה. ואז פתאום ראתה.

גבוה מעל האדמה תלוי היה סל דמוי כיס עמוק מחובר לענף קטן.
 הוא היה ארוג מסיבים, עלים, שערות וחתיכות קטנות של קליפת
 ליבנה דקיקות.

"הו, בבית עדין כזה לא אוכל ללון! אני מסתחררת כשרק אביט איך
 הוא מתנדנד ברוח. הוא עלול לעוף בכל רגע. וחץ מזה אין לו גג."
 הזהבן נשמע קצת נעלב כשאמר "אם את מפחדת לישון בחוץ לך
 לביתה של סבכי. ביתה ימצא חן בעיניך כי יש לו גג."
 הסנונית הקטנה יצאה לחפש את ביתה של סבכי.

"אלה רק כמה סוסים שדוהרים לכוון החורשה."
"והם יכולים לדרוך על הגג של ביתך?"
סבכי נדה בעצב בראשה.

"אך, איזה מקום איום!" הסנונית הקטנה קפצה מהאוהל "לעולם לא אעז לישון כאן ולדאוג שידרסו אותי. הבית שלנו הרבה יותר בטוח. שום דבר לא יוכל לדרוך עליו ולמחוץ אותו."
"אז יתכן וביתך הוא כמו זה של הטבלן" אמרה סבכי "הבית שלו לא על עץ, והרוח לא יכולה להעיף אותו."

סבכי הצהובה חיה בדשא לא הרחק מהעץ שעליו תלוי היה הסל של זהבן. הסנונית הקטנה אהבה את האוהל שלה. הוא היה עשוי מעשב יבש ואזוב. "כמה נחמד. יש כאן רצפה, קירות וגג ואפילו מיטת נוצות. ממש כמו בבית שלנו."

סבכי שמחה שתהיה לה חברה. היא התחילה להסביר לסנונית הקטנה איפה תוכל לישון כשפתאום האדמה התחילה לרעוד. הסנונית הקטנה נבהלה. היא הקשיבה לקולות הרועמים, אך סבכי אמרה:

הטבלן התרגז. "כמה שאת בררנית! שום דבר לא טוב לך! אז לך, חפשי לך מה שתרצי!"

והוא גירש את הסנונית הקטנה.

הסנונית הקטנה עפה מהאגם. היא בכתה מאוד כי אור היום נחלש יותר ויותר. היא הגיעה ליער גדול ושם ראתה פתאום בית על ענף עבה של אץ אורן גבוה. הבית היה גדול ועשוי מזרדים ומקלות. נראה לה שהוא מרופד באזוב רך.

"בדיוק מקום שחיפשתי. זה בית חזק עם גג טוב." היא התקרבה לבית הגדול, דפקה בקיר במקור שלה ושאלה בקול חלוש "אולי תתנו לי ללון כאן?"

הוא גם לא על הארץ, כך שלא יכולים לדרוך עליו. האם תרצי שאוביל אותך לשם?"

"כן!"

והן עפו אל האגם כדי למצוא את הטבלן.

שם על אי קטן של קנה בתוך המים ישבה ציפור בעלת ראש גדול עם נוצות שבלטו כמו קרניים.

סבכי נפרדה מהסנונית הקטנה ואיחלה לה לילה טוב אצל הטבלן. הסנונית הקטנה עפה אל האי שבאמצע האגם. היא הופתעה כשראתה כי האי צף. למעשה הייתה זו ערמת קנים יבשים שצפו על המים. במרכז הערמה הייתה גומה מרופדת בעשב בצה רך ועליו נחו ביצי הטבלן, מכוסות בקנה יבש.

הטבלן ישב בקצה האי הצף ושת בו כאילו בסירה.

הסנונית הקטנה סיפרה לטבלן בהרחבה על חיפושיה של מקום לינה ושאלה האם תוכל להישאר על האי שלו.

"ולא תפחדי לישון על הגלים?"

"מה? אינך קושר את הקן שלך לחוף ללילה?"

"הבית שלי אינו סירה. הוא צף כפי שהרוח מניעה אותו והוא עלעול להתנדנד כל הלילה."

"אני מפחדת. אני רוצה הביתה!"

ואז הביטה אחורה? אף אחד לא רדף אותה. היא הסתכלה למטה וראתה נהר.
 זה היה הנהר שלה!
 הסנונית הקטנה ירדה קרוב לפני המים ועלתה שוב עד ראש הצוק הסלעי התלול.
 ושם נעלמה.
 כל קיר של הצוק היה נקוב בחורים וכל חור היה קן של סנונית הסלע.
 הסנונית הקטנה נעלמה באחד החורים ורצה לאורך המסדרון עד שהגיעה לחדר עגול ומרווח.
 כאן חיכתה לה אמא.
 הסנונית הקטנה העייפה ישנה חזק באותו לילה על המיטה הרכה והחמה שלה, עשויה עשב יבש, שער סוס ונוצות.
 לילה טוב.

פתאום בפתח הבית הופיע ראש חום ושעיר עם שפם קשיח ושיניים צהובות. המפלץ נהם "ממתי זה ציפורים דופקות בלילה בבתים של סנאים?"
 זה הפחיד את הסנונית הקטנה עד מוות. היא קפצה אחורה והתחילה לעוף דרך היער בלי להביט לצדדים. היא עפה כל עוד היה לה כוח לעוף.